καὶ θἄναι μόνη μας φροντὶς πῶς νὰ μετροῦμε τἄστρα,
ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος ἤλθε παντοῦ χαλάστρα.

Κι᾽ὁ Περικλέτος᾽στὸν ἴδιο τόνο μιλεῖ μὲ πάθος ψυχῆς καὶ πόνο.

Π. — Ἐλέγαμε, ἐρὲ Φασουλῆ, χωρὶς καϋμοὺς καὶ κόπους
πῶς τώρα θ᾽ἀρμενίζαμε μέσα σὲ Νταχαμπίαις,
κι᾽ἐδῶ κι᾽ἐκεῖ θἀ᾽βλέπαμε τοὺς σφριγηλοὺς προσκόπους
ν᾽ἀναδασώνουν τὰ βουνὰ καὶ τῆς ξεροκαμπίαις.

Ἔλεγα τὴν πατρίδα μου,
ποῦγινε διπλασία,
πῶς θὰ τὴν᾽δῶ πλουσία.

Ἔλεγα τὴν ἀρίδα μου
πῶς θ᾽ἄπλωνα᾽στὸν ἥλιο
μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο.

Ἔλεγα πῶς θὰ πάψουνε παθητικοὶ γιαρέδες
καὶ᾽στὰς κλεινὰς φιλέλληνες θὰ τρέχουν Εὐρωπαῖοι,
ἔλεγα πῶς᾽στὸ σπῆτι μου θὰ κάνω σουαρέδες
καὶ τὸν Πασσάρωφ θὰ καλῶ καὶ τὸν Γκαλὴπ τὸν Μπέη.

Ἔλεγα πῶς θὰ διάβαζα μὲς᾽στῆς ἐφημερίδες
περιγραφαῖς γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ γιὰ τῆς ἑσπερίδες,
ποῦ δίχως ἄλλο θἄκαναν κι᾽ἐκεῖ᾽στὰ Πιθαράδικα
καὶ᾽στὰ Παντρεμενάδικα.

Ἔλεγα πῶς θὰ᾽βλέπαμε καὶ πάντας τοὺς πεινῶντας
μὲ χάριν μειδιῶντας
μειδίαμα Τζοκόντας

Ἔλεγ᾽ἀθῷα παίγνια μακάριος πῶς θἄπαιζα
μέσα᾽στῆς σφαίραις τῆς᾽ψηλαῖς,
κι᾽ἐσκόπευα κι᾽ἐγὼ ποῦ λὲς
ν᾽ἀνοίξω καμμιὰ Τράπεζα,
καὶ᾽στοὺς ζητιάνους νἄδειχνα γεμάτη πορτοφόλα,
ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος ζαβὰ μᾶς ἦλθαν ὅλα.

Ἐλέγαμε πῶς θἄσβυναν ἡ γύρω μας φωτιαῖς
καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θἄχωμε κανένα πειρασμό,
ἐλέγαμε κι᾽οἱ δύο μας νὰ κάνωμε δουτιαῖς
᾽στοῦ κράτους τὸν πολύκροτο Προϋπολογισμό,
ἐλέγαμε πῶς δάνειον θὰ γίνῃ κι᾽ἄλλο νέον,
ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος φτώχια καὶ τῶν γονέων.

Ἐλέγαμε πῶς γύρω μας, θ᾽ἀνθοβολοῦνε κρῖνοι,
ἐλέγαμε πῶς τώρα πιὰ θὰ τρῶμε μόνο σούπαις
ἀπὸ φωλιαῖς χελιδονιῶν ὡς εἶδος Μανδαρῖνοι
καὶ νέκταρ πῶς θὰ᾽πίναμε μὲ διαμαντένιαις κούπαις,
ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος ἐξῆντα τὸ φωμί,
καὶ τώρα βράζε τοίπουρα καὶ πίνε τὸ ζουμί.

Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι᾽στὴν ἴδια νότα ψάλλει.

Φ. — Ἐλέγαμε, βρὲ κουρελῆ,
πῶς πολὺ ὀλίγο, πολὺ πολύ,
θὰ βγάζῃ τὸ καρβέλι.

Πῶς πρόσφυγες δὲν θὰ πεινοῦν,
καὶ᾽μέρα νύκτα θὰ γεννοῦν
κι᾽ὅλ᾽οἱ κηφῆνες μέλι.

Ἔλεγα, φίλε φουκαρᾶ,
ὅτι θὰ τρῶμε μιὰ χαρὰ
τὴν κόρα καὶ τὴν ψίχα.

Πῶς ὅλους θὰ τοὺς σώσωμε
καὶ πῶς θ᾽ἀναδασώσωμε
φαλάκραις δίχως τρίχα.

Πῶς ἐν ὀργάνοις κι᾽ἐν αὐλοῖς
καὶ μ᾽ὄνειρα μαγευτικὰ
᾽στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.
θὰ τὸν ἐπέρναμε γλυκά.

Ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος τὴν δρᾶσιν ἐξετάζομε
γειτόνισσάς μας φίλης,
κι᾽οὐδέτεροι κυττάζομε
τοὺς ἄρρενας καὶ θήλεις.

Θἄχαμε τώρα κι᾽ἐκλογαῖς᾽στὴν νέαν τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ πλέκεται μὲ τὴν παλιὰ σὰν μιὰ περικοκλάδα,
καὶ᾽στὴ Βουλὴ θἀ᾽βλέπαμε καὶ πρόσωπα καινούργια,
ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει καὶ τούτ᾽ἡ φούργια.

Ἐλέγαμε πῶς θἄρχωνται᾽στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων
φιλάρχαιοι καὶ μόνον,
ποῦ γίνονται θυσία
γι᾽ἀρχαῖα καὶ Μουσεῖα.

Ἀλλ᾽ἔνεκα ὁ πόλεμος μᾶς ἦλθε κι᾽ἐδῶ πέρα
νὰ᾽πῇ τὴν καλημέρα
τῶν᾽Ἀγγλων Μπῶξτον ἡ δυάς,
ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ μειδιᾷς.

Ἐλέγαμε πῶς τώρα πιὰ κι᾽ἡ Μοῦσα μας ἡ Θάλεια
τὰ θέατρα θ᾽ἀνοίξῃ.
πῶς ὅλοι μας θὰ πάρωμε βραβεῖα καὶ μετάλλια
ἐν κρασοκατανύξει.

Ἐλέγαμε πῶς χάρισμα κι᾽ἐμεῖς θὰ ψωμιζώμεθα
σὲ κώμους καὶ θαλίας,
ἐλέγαμε πῶς χάρισμα θἀμετακομιζώμεθα
σὲ γῆν ἐπαγγελίας.

Ἐλέγαμε, βρὲ Περικλῆ, πῶς ὅλα θἄναι ρόδινα,
καὶ θἄχωμε γεράματα